

Quê Nhà Trong Ký Ức

Ngược xuôi những nẻo đường chiều
 Gọi thương nhớ cảnh tịch liêu quê nhà...
 Quạnh hiu còn bóng Mẹ già,
 Tóc sương mới biết đời là bể dâu;
 Nhớ dòng sông, nhớ nhịp cầu,
 Trời thu ai nhuộm một màu nước xanh;
 Nhớ từ những nhịp mưa nhanh,
 Thương con chim ướt, thương cành hoa lê;
 Chiều trên những lối đi về,
 Dáng con trâu bước nặng nề mà vui;
 Hàng tre xưa có còn tươi,
 Nhớ cây nêu đứng giữa trời đón xuân;
 Khói chiều mái rạ rưng rưng,
 Nồi cơm với đĩa muối vừng thơm lâu;
 Nhớ như nhớ mối tình đầu,
 Là ngôi chùa cổ sẫm màu rêu phong;

Những vành trăng muôn cong cong,
 Quen nhau từ thuở bên song hẹn hò;
 Nắng hoàng hôn nhuộm trời mơ,
 Hàng cò giăng trắng trên tờ giấy xanh;
 Cánh đồng ai vẽ nên tranh,
 Nhớ màu lúa chín long lanh hạt vàng;
 Nằm mơ điệu sáo diu dàng,
 Thương con điều giấy lang thang lưng trời;
 Đêm hè đom đóm rong chơi,
 Đèn hoa như hội gọi mời trăng sao
 Những màu hoa tím cầu ao,
 Còn gây hương nhớ thuở nào xa xưa;
 Đêm xuân sau phút giao thừa,
 Cha ngồi bên án làm thơ khai từ;
 Mùa đông cái lạnh tháng mười,
 Ổ rom quanh bếp nhìn trời bão mưa;
 Ngày hè buồn nhất buổi trưa,
 Chợt con gà gáy ngân ngơ xóm nghèo;
 Con đường quen khách vắng teo,
 Còn nghe tiếng gió đưa vèo lá thu;

Đâu đây trong cỏi sương mù,
 Cửa thời thơ ấu lời ru mẹ hiền,
 Đâu đây trong cỏi thần tiên,
 Chiêm bao ước đắm ưu phiền còn say;
 Nhìn trời thương đám mây bay,
 Lang thang chẳng biết đường đi lối về,
 Dẫu ta biên biệt trời quê,
 Vẫn còn có ánh trăng thề trên cao,
 Vẫn còn sáng những vì sao,
 Long lanh như hạt minh châu soi đường...

Lê Phương Nguyên
 Saigon 1978